

Horea Sibișteanu

Eliade 24

HOREA SIBIȘTEANU s-a născut pe 6 ianuarie 1987 la Bacău.

A absolvit Facultatea de Construcții și Instalații a Universității Tehnice „Gheorghe Asachi” din Iași în 2010 și un master de Inginerie Seismică la Universitatea Waseda din Tokio în 2013.

A participat la *Creative Writing Sundays*, sesiuni de scriere creativă organizate de *Revista de Povestiri*, în calitate de cursant și apoi invitat. I-au apărut texte în publicațiile *Subcapitol*, *Revista de Povestiri*, *Ateneu*, *Iocan*, *Steaua*, *Echinox*, *Vitraliu*, *Familia*, *Tomis*, *Matca literară*, dar și în volumul colectiv *Scrisori din Cipangu. Povestiri japoneze de autori români* (Editura Trei, 2016) și în antologiile *Plastic în carne*, coordonată de Adrian Schiop (Triumf Amiria, 2022), și *Garderoba*, coordonată de Diana Iepure (Editura Paralela 45, 2024).

De asemenea, a fost bursier al programului „Prima Carte”, inițiat de Fundația Friends for Friends, și a urmat un curs de scenaristică coordonat de Iulia Rugină la Antena Academy.

A debutat în anul 2004 cu volumul de proză scurtă *A șaptea viață* (Editura Psihelp), iar cel de-al doilea volum de povestiri al său, *Fetiș*, a fost publicat în imprimatul n'author al Editurii Nemira în 2019. Acestora le-a urmat romanul *Întinde mâna*, *Tiberiu* (2022, n'author/Nemira).

Cuprins

Moara de Vânt 34.....	7
Apartamentul 23	13
Apartamentul 11	25
Apartamentul 13	35
Doctor Joseph Lister 29.....	45
Apartamentul 23	53
Apartamentul 22	65
Apartamentul 23	79
Apartamentul 26	89
Sevastopol 9.....	99
Apartamentul 2	113
Apartamentul 25	125
Nicolae Bălcescu 2.....	135

Moara de Vânt 34

Sala de așteptare e plină ochi, cu greu mi-am găsit unde să mă așez. E cald și aerul miroase a ouă prăjite și a picioare nespălate. Nu îmi găsesc locul, nu pot să-mi dau seama dacă a fost bine sau a fost rău. Vina cui e că nu au venit decât trei oameni? Dacă au avut buget să mă zboare până la Iași și-napoi, dacă au avut bani pentru camera aia de hotel, pentru mese, pentru premiu, de ce n-au băgat bani în promovare? De unde să știe lumea de premii, dacă nu te faci auzit? În vremurile astea, totul depinde de promovare. Vinde-te, altfel nu ieși în față. Auzi, cică suntem mulți. Cum să-mi spună așa ceva? Tu ești organizatorul, tu trebuie să faci ceva. Păi, și dacă suntem mulți și cu toții vrem premiul ăsta, de ce n-au venit la decernare? De invidie. Uite, a venit și ăsta de la București, să ne ia premiul.

Privesc spre dreapta. Puhoi de lume la rând la securitate. Unde mai intră și ei aici? Nu e aer. Mut privirea spre tavan. Cică Aeroport Internațional. O hală metalică. Nici măcar n-au îmbrăcat pereții până sus în ghips-carton, să pară că suntem și noi într-un aeroport dintr-o țară europeană. Fix ca într-un depozit. Sus cine ajunge să steargă praful? Parcă văd și un cuib de pasăre pe o grindă, la intersecția cu un stâlp. Aia o fi rugină? Oare nu ar trebui să fie dată cu o vopsea rezistentă la rugină? Da' dintr-aia rezistentă la foc? Doamne ferește de un scurtcircuit! Acolo sus, unde sunt toate firele alea gogoloi. Au numai două paturi de cabluri. Nu, trei. Patru. Două pe lungime, două pe lățime. Puteau să facă mai multe, ca să nu atârne toate

firele alea. Dar nici nu e mare lucru sus. Câteva camere de filmat. Câte una în fiecare colț, patru, cu aia de pe mijloc cinci. Mai sunt și pe perete la fumoar și în stânga, spre ușa de la baie. Dar nu sunt sus, sunt pe perete. Oare au voie să pună camere la W.C.? Au, că nu e înăuntru. Două linii de lumini de-a lungul și două unități de climatizare. Atât. Alea au fiecare câte o gură și, în afară de ele, mai sunt încă două tubulaturi mari, din care se mai desprind câte două brațe. Câte unul din fiecare deasupra fumoarului, alte două lângă magazin și două prin sală. Prea puțin. Mă uit spre toalete. Nu e niciuna. Cum or aerisi, nu știu. Cred că pute tare. Iau din nou tubulaturile la rând și le urmăresc traseul. Mut privirea spre pupitrul de unde se face imbarcarea. Doi angajați ai Tarom au ajuns și printează listele de pasageri. Cred că numai la Tarom și la Poșta mai sunt imprimante din astea pe foaie rolă. Niciodată nu am înțeles de ce aveau la capete găurile alea mici și dese. Să le îndosariezi? Dar erau prea mici. Mi le amintesc din copilărie, când toate facturile erau pe hârtie roz. Oare cine mai fabrică hârtie dintr-aia? N-o fi greu să o găsești? Arunc un ochi prin sală. Ia stai. O fi? N-are cum! Ce să caute tocmai la Iași de la Arad? Ba da! Arată la fel, dar mai bătrână. Să fi trecut vreo cînșpe ani. Șapțișpe. Dacă atunci avea vreo patruzeci, acum are vreo șaizeci. E bătrână. Iau telefonul și o caut pe Google. Ea e. O poză din *Aradon*, de un an. Un articol în care o omagiază. Da, uite, șaizeci de ani, din care jumătate în slujba aceluiași liceu. Mă duc s-o salut. O să se bucure sigur.

Mă aplec și îmi pun ghiozdanul în brațe. Scot din buzunarul mic portofelul. Îl închid, mă ridic în picioare cu rucsacul, mă întorc și îl las pe scaun. Pun portofelul în buzunarul de la spatele pantalonilor. Incomod, mă apasă pe o bucă. Cum naiba țin unii ceva în buzunarul ăsta? Oribil. Caut să fac contact vizual cu una dintre cele două persoane care stau lângă mine. În stânga e un bărbat gras. Are fruntea plină de broboane de sudoare, iar gulerul cămășii e flească. Pete de transpirație pun stăpânire pe toată cămașa: la subraț, pe piept, sub țâțe,

scârbos. Noroc că e cu ochii în laptop și nu m-a văzut că îl urmăresc. În dreapta e o femeie. Să aibă vreo patruzeci de ani. Arată bine, pielea întinsă, hidratată. Buzele făcute, dar nu exagerat. Arată bine și la corp, e tonifiată. E îmbrăcată mișto. Dinspre ea se simte un miros de parfum scump. Citește o carte. Mă uit spre coperta colorată: *Cartea alinării*. Cred că e proaspăt divorțată. N-are verigheta pe deget, dar parcă se vede totuși o urmă de decolorare pe degetul inelar. Îmi dreg vocea și scot un „nu vă supărați“ lipsit de vlagă. Aștept două secunde, nimic. Mai zic o dată. Dar mai puternic. Aștept. Nimic. Și acum ce fac? Mă aplec spre bărbatul transpirat. Mă privește. Nu mai ține ochii în laptop. Așa că îi spun lui:

— Mă duc până la magazin, mai aruncați dumneavoastră un ochi la ghiozdanul meu?

Se uită la mine, se uită la ghiozdan, apoi spre magazin. Mută capul din nou spre mine și tace.

— Dacă nu e deranjul prea mare. Cinci minute maximum, poate zece. Aș fuma o țigară, plusez eu.

Se uită la mine, se uită la magazin, se uită la locul de fumat și se întoarce spre femeia din dreapta mea. Privesc spre ea. Nu mai citea. Se uita la noi. Atunci răspunde ea:

— Nicio problemă, am eu grijă.

Îi mulțumesc și plec spre magazin. De ce dracu' am zis că îmi iau ceva de la magazin, nu știu. O să iau o Cola. Așa, la suprapreț. Așa fac mereu, dau prea multe informații. Puteam să spun să se uite un pic la ghiozdanul meu cât timp plec și atât. Trebuie să iau ceva, că sigur e cu ochii pe mine. Ajung la frigider, iau din el o Cola și o pun pe tejghea. Doamna mă întreabă dacă mai vreau ceva și pun mâna pe un Snickers. Îl pun și pe ăla lângă Cola. Scot portofelul din buzunar, scot cardul și îl flutur în aer să-l vadă, să nu trebuiască să vorbească cu ea.

— Card? întreabă.

Dau din cap că da.

LBDIS | We know

— Așteptați să apară suma pe ecran și apropiați cardul!

Parcă știe că mă grăbesc și mă ceartă. Bă, ești prost? Nu știi că trebuie să aștepti să apară suma pe ecran? Cum mă întorc, caut cu privirea scaunul unde stăteam. Ghiozdanul e unde l-am lăsat, bărbatul e cu ochii în laptop, iar femeia citește. Profesoara e încă la fumat. Mă caut de țigări, le am în buzunar. Scot pachetul, bag batonul de ciocolată și mă duc spre locul pentru fumat.

Și înăuntru e un aer greu. Mirosul iute de chiștoace și transpirație îmi ustură căile nazale. Clar, ventilația e subdimensionată. Au furat unde au putut din Fondurile Europene cu care se laudă că e făcut terminalul. Se mai construiește unul lângă, mai mare. Noroc că suntem numai noi doi. Așa că mă duc direct spre ea și îi spun:

— Săru'-mâna, nici nu știți ce mă bucur să vă văd!

Mă analizează din cap până în picioare, cu o grimasă pe față. Pare că vrea să-și dea seama de unde mă știe. Zâmbesc, ea se încruntă și mai tare. Dau s-o ajut, dar mi-o ia înainte:

— Sunteți din echipa de medici care s-a ocupat de mine, așa-i? Vă mulțumesc din suflet! Probabil că știți deja că nu mai e pic de celulă canceroasă în mine. E și datorită dumneavoastră. Sunteți dintre rezidenți, așa-i? Nu vă pot ține minte pe toți.

E jenant. Chiar credeam că o să știe cine sunt. Dar na. A trecut multă vreme.

— Nu, nu. V-am fost elev.

Se uită mirată spre mine și îi spun numele meu, Mircea Munteanu. Nimic. Repet invers:

— Munteanu Mircea.

Nimic. Deschide gura, dar într-un mod ciudat, așa cum făcea în liceu când nu îi plăcea ceva. Cu buzele subțiate, cu colțurile lăsate în jos.

— Prin mâinile mele au trecut mulți elevi. Vă cer scuze, dar, dacă nu ați fost un elev eminent sau care să fi ieșit în evidență cu ceva, nu vă mai țin minte.

Îmi fierbe sângele în tâmpile. Cum să nu știe cine sunt? Dacă profa mea de Română nu știe cine sunt, cum să am pretenții să vină lumea la premiile culturale de la Iași? Aș vrea să-i mai spun ceva, dar nu știu ce. Sting țigara și ies fără să îmi iau la revedere. Oricum nu știe cine sunt. Mă duc la ghiozdan și caut în el după o carte. Sigur mai aveam un exemplar. Îl găsesc la fund, îl trag în sus, de el s-a prins o pereche de boxeri. Mă uit repede la cei de lângă mine, nimeni nu pare să fi observat. Împing toate hainele în ghiozdan, îl închid și plec spre locul de fumat cu cartea în mână, fără să mai rog pe nimeni să se aibă grijă de bagajul meu. Intru, mă duc direct la ea și îi întind cartea:

— Uitați, doamnă, fostul dumneavoastră elev nestrălucit a scris o carte care a fost premiată ieri, la Iași, pentru debut. Lectură plăcută!

M-am așezat pe scaunul meu și nu am mai ridicat ochii din cartea pe care o citeam până nu au anunțat imbarcarea. Am rămas ultimul la coadă, pentru că știam că am loc în spate. La aterizare am ieșit primul. Tot drumul spre casă m-am gândit la asta. Cum era posibil așa ceva? Sigur se ramolise. N-avea cum să nu mă țină minte.

Apartamentul 23

De trei zile, stau în pat. Nu m-am dat jos decât să mă duc la baie și să mănânc. Mai am o săptămână de concediu și nu am chef să fac ceva. Mi-e greață și am gura uscată. Nu-mi pot scoate din cap episodul din aeroport. În casă e liniște. Din când în când, se aud tramvaiele trecând prin fața blocului. Mă dor oasele și mă simt sleit. Dacă am COVID? Merg să caut în sertarul cu medicamente un test. Știu că mai aveam unu'. Răscolesc și nu găsesc nimic. Îl scot cu totul și îl răstorn cu fundul în sus. Îl găsesc, îl scot din cutie, pregătesc soluția, testerul și bețișorul. Citesc încă o dată instrucțiunile. Trebuie să bag bățul cât mai adânc în nas și să îl răsucesc de cinci ori în fiecare nară, să pun bățul în soluție, să amestec câteva minute și, la final, să prind pipeta cu lichid și o strâng în timp ce trag să scot bățul. Zis și făcut. Torn șase picături și aștept cincisprezece minute. Strâng și arunc la gunoi resturile. Mă așez pe jos lângă sertar și sortez medicamentele. Loperamid. Ce dracu' era ăsta? Scot telefonul și caut. Diaree, aaa, OK. Sumamed. Cutia e destul de degradată. Mă uit în ea, blisterul mic are trei pastile mari și albe. Aaa, ăsta e antibioticul ăla bun, de care am făcut rost în primele săptămâni de *lockdown*. Spuneau că e cel mai bun la COVID. Îl mai luasem când făcusem pneumonie. Trei zile, cât îl luai, dormeai. Îmi aduc aminte că am scris odată cum mă simțeam când am fost răcit. Cine știe când o să îmi trebuiască pentru vreun text... Mă ridic de pe jos și pornesc laptopul. Mă așez cu el în pat și caut în fișierul *Research*.

Nu găsesc altceva în afară de un *timeline* cu o vânătaie. Poze pe zile și informații despre durere. Bun și ăla, dar cum mama naibii am uitat să scriu despre răceală? Lasă, data viitoare. Pun laptopul pe birou și continui cu medicamentele de pe jos. Le așez în sertar în funcție de cât de des le folosesc. Pe alea pe care le iau rar verific data de expirare. În spate de tot, ascund cutia de Zolpidem. Mai am două pastile. Deci patru doze, la nevoie.

De pe casa scării aud vocea doamnei Narcisa. Ciulesc urechile, să deslușesc cu cine vorbește. E la Marilena, care săptămâna viitoare se mută în sfârșit în apartamentul pe care și l-a cumpărat la Cernica. De când a vândut, stă cu chirie la același etaj, așteptând să se semneze actele de proprietate pentru apartamentul cu două camere și grădină pe care și-l cumpărase. Nu pot să cred că spun asta, dar o să-mi fie dor de ea. Pandemia ne-a unit. N-o haleam la început. Cred că mă mutasem de o zi și am dat nas în nas cu ea când am ieșit din lift. Aveam în brațe o cutie mare, plină cu perne. A țipat că ăsta nu e lift de marfă. Dinspre ea venea un miros puternic de Versace Crystal Noir. Aroma dulce orientală de mosc și citrice mi-a rămas întipărită în nas și o simțeam de fiecare dată când o vedeam. Era deja prea cald afară pentru parfumul ăla și devenea înțepător. Iar ea era aranjată prea tare pentru o dimineață de sâmbătă: părul blond era proaspăt vopsit, tapat cu volum la spate, și era îmbrăcată cu o salopetă gri de satin. Buzele roz nu se potriveau cu restul feței. Erau prea mari, prea artificiale față de ochii blânzi, ușor căzuți. Se vedea că fierbe de nervi, însă pe frunte nu i se mișca niciun mușchi. I-am spus sec că știam că nu aveam voie să car greutatea, pentru că aveam hernie de disc. A vrut s-o dea la întors, dar s-a bălbăit și a plecat. Trei zile mai târziu, a ieșit pe ușă chiar când așteptam liftul. Cred că mă pândise.

— Nu se cară gunoiul cu liftul! Se aruncă la tobogan.

— Ce tobogan? am întrebat iritat. Eu am cheie de la curtea interioară, unde îl arunc la tomberon.

Strângeam puternic sacul de nod. Pumnul îmi transpirase. Ce dracu' voia asta de la mine, altceva nu avea de făcut?

— A, da. Tu nu ai tobogan de gunoi, că nu ai acces. Da, tu să îl duci sus, unde stătea tanti Zeța. Și nu ți-a zis proprietarul că nu se duce gunoiul cu liftul? Ce, eu mă dau cu parfumuri scumpe ca apoi să miros a gunoi?

Am tras aer în piept ca să mă calmez și i-am răspuns pe un ton sacadat și ferm:

— Nu, doamnă, nu mi-a zis. Mi-a dat cheie de jos și mi-a zis să îl arunc la tomberoane în curtea interioară. Și nu las niciodată gunoiul să se împrute.

— Domnișoară.

— Din respect v-am spus doamnă, mă scuzați.

— Îți arăt eu unde e toboganul, hai după mine!

A urmat un șir lung de momente tensionate. Prima dată mi-a făcut reclamație la administrație că îmi fac smoothie dimineața și se aude blenderul prea tare. După aceea, că mai locuiește cineva cu mine, că a văzut că tot intră cineva noaptea și pleacă dimineața. N-o haleam, cum ziceam. Deloc. Până în Joia Mare din *lockdown*, când mi-a bătut la ușă să-și ceară scuze că m-a supărat. Mi-a adus și niște urdă. Zici că era pe moarte și voia să facă pace. Mi-a fost milă de ea și de Paști m-am dus la ușa ei cu cozonac. Făcusem pentru prima dată cap-coadă unul și chiar ieșise bun. Așa ne-am împrietenit. După aia a venit la lansarea cărții mele, de unde a postat zeci de poze și filmulețe. Din când în când, mă mai informa că o prietenă de-ale ei mi-a citit cartea sau îmi aducea câte un exemplar, pe care mă ruga să-l semnez.

Mă scol de pe jos și mă îndrept către hol. Picioarele mi-au amorțit, parcă am în talpă mii de ace. Mă dezechilibrez și mă prind repede de dulap, dar scap telefonul din mână. Se aude o mică bubuitură. Mă aplec să văd ecranul, dar nu s-a spart. Ascult vocile de afară și pare că zgomotul nu a oprit discuția. Pășesc tiptil spre ușa de la intrare și mă lipesc cu spatele de ea. Mă las pe vine încet, până când ating cu

fundul gresia rece. Tresar puțin, întind picioarele cu grijă și lipesc urechea de ușă.

— Narcisa, nu te enerva. Sigur e o neînțelegere la mijloc.

— Ce neînțelegere? Am prins-o de cap și ea m-a pocnit. Dacă rămâne semn, o omor cu mâna mea!

Vocea doamnei Narcisa răsună puternic. Uneori, o puteam auzi trei etaje mai jos cum urla: *Nicule! Nicule! Bă, Nicule! Ajutor!* Ea e mereu dramatică. Și e peste tot. În *lockdown*, ieșea din casă cu două măști, pe gură și nas, și cu o perucă blondă, să nu se așeze COVID-ul pe păr, asta era justificarea, deși e și aproape cheală. Nu puteai să o contrazici, fusese medic, repeta asta cu fiecare ocazie. Când se enerva, arăta ca un Shar Pei, fața i se aduna în riduri adânci, din care se vedeau puncte negre și firișoare de păr. Mare parte din timp era îmbrăcată în blugi sau avea pe ea cel puțin un articol vestimentar de jeans: geaca, șapca sau botinele. Era mereu în mijlocul unui scandal, care cu siguranță era iscat de ea și avea ca punct de pornire o exagerare.

— Dar de ce ați luat-o de cap?

— Mari, nu mai pot! Nu mai pot! Nu mai am aer! Mă ține aici, în piept.

— Vă aduc o aspirină? Haideți înăuntru, să luați loc.

— Nu intru. Stai să-mi trag sufletul. Am fost să dau mâncare la pisica lu' Tanti. Sunt cu hainele de animale. Uite, sunt toată plină de păr.

Sigur era cu uniforma ei de dat rondul pe casa scării: cu puloverul ăla negru de mohair, devenit gri, la cât păr avea pe el, și perechea aia de egări negri, cu elastic sub talpă, scămoșați și plini de păr și ei.

— Am ieșit să dau mâncare la pisică și pe hol am dat nas în nas cu drogata aia de Vanessa. Și a început să țipe că Nicu nu face nimic cu gaura aia de sub apartamentul 4. Și i-am zis: ce să facă? Că nu Nicu a spart, ci proprietarul și, dacă a spart, să repare. Că ce e Nicu, salahor? E arhitect, ce pizda mă-sii! E el om bun și ajută, dar, gata, nu e treaba lui. E administrator, nu intendent. Și nesimțita a zis că e un puturos care nu face treabă și imobilul ăsta se duce de râpă din cauza lui.

Avea dreptate. Nicu făcea doar ce era neapărat să facă și dacă, Doamne ferește, te plângeai, aveai de-a face cu Narcisa.

— Băi, Marileno, am văzut negru în fața ochilor! Cum să zică ea așa ceva de Nicu? Zi de mine! Zi de mine că-s nebună, zi, că-i ade-vărat, dar nu te lua de Nicu. Am vrut s-o scuip, numai că aveam gura uscată. I-am băgat mâna în cap și am început să o scutur. Și, nesimțita dracului, că o știu de când era copil, m-a pocnit! Uite, aici. Simt cum îmi fierbe fața. Încă simt palma. O nenorocesc, dacă mă învinețesc. Eu mâine mă duc la Vodafone să plătesc telefonul, mă știe lumea, ce-o să zică?

— Bună ziua! se aude o voce de bărbat.

Pare actorul de la etajul șapte. Nu știu ce au cu săracul băiat, dar, cum îl prind, cum îl taxează cu ceva: ba că stă și bea noaptea pe acoperișul clădirii, ba că are musafiri, ba că face gălăgie. Nu pare să fie un băiat-problemă. Micuț, blonduț, mereu pe fugă, cară întotdeauna ceva, salută respectos și pleacă în treaba lui. Niciodată nu se întinde la vorbă, nu e prea dornic de socializare.

— Auzi, mă, băiete, că mă iau de tine, câți locuiți acolo? Că la întreținere apare o persoană. Și tu aduci mereu o fată. Apa nu costă? Știi cât a venit gazul?

— Vine prietena mea la mine, dar nu stă legat mai mult de două săptămâni. Știu și eu legea. Nu trebuie să o trec, dacă nu depășește cînșpe zile.

— Pe Eliade 24 legea eu o fac. Și celelalte zile unde stă?

— La ea. Stăm la ea două săptămâni, aici două.

— Unde anume stă?

— Dar ce vă interesează?

Vocea actorului de la apartamentul 29 e brusc mai puternică. Cred că s-a enervat. I se simte un mic tremur în glas.

— Că, dacă nu e imobil vechi și e cu încălzire de la stat, să se treacă la ea cu zero și vă treceți la administrație noastră cu două persoane. Știi câte cheltuieli avem noi? Și le împărțim la o mână de oameni.